

Ljndeni

Kristína Ježovičová

Zakázaná přitažlivost

Zakázaná príťažlivosť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindenisk

Kristína Ježovičová
Zakázaná príťažlivosť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Zakázaná příťažlivost'

Kristína Ježovičová

Zakázaná přitažlivost

Ljndeni

1. kapitola

Sadám si k baru. Do rohu, kde je najväčšie prítmие. Chcem byť neviditeľná. Nenašla by ma tu ani Laura. Pravdepodobne si teraz „čekaе“ genetický materiál. O osobu, s ktorou prišla, najbližšiu hodinu určite nezakopne.

„Čo ti dám? Opäť minerálku s vyhrkanými bublinkami?“

Už predtým mu bol divný môj výber. Čo je na tom, že rada pijem vybublinkovanú minerálku? „Dvojtitú vodu s džúsom,“ zamrmlam.

„Skvelý výber,“ uznanlivo hovorí barman. Zrejme vie odčítavať z pier.

„Ďakujem.“

Položí pred mňa pohár.

Hrknem do seba tretinu, onedlho druhú a nekašlem sa ani s treťou. Po chvíli mám toho dosť! Previnilo sa pozriem na dno. Do prčíc. Som tu autom.

Je tu horúco ako v pekle. Z kabelky si vytiahnem gumičku a na vrchu hlavy si robím drdol. Nemusím byť sexi. Aj tak priťahujem len samých debilov (posledných päť rokov bol iba jeden, ale to teraz nie je podstatné). Bol debil? Bol. A rozišiel sa so mnou.

Podprsienka ma tlačí. Nechce sa mi kvôli jej vyzlečeniu stepovať na záchod. Vodka stihla zaparkovať v hlave, no do mechúra sa ešte nedostavila, takže sa z tejto stoličky neodlepím kvôli takej banalite. Pozriem sa dole

na svoj dekolt. Prsia sú krásne, guľaté, veľké. Také, aké si ich prial on. Vďaka podprsenke, ktorá mi robí z hrude držadlo na odkladanie vystuženého mučiaceho prístroja s kosticami. Chcel, aby vyzerali nadupane. Aspoň na verejnosti. Ale to už je preč... Už s ním nechodím a stále nosím tie vypchaté tlačiace obludy?!

„Môj výstrih je jedna veľká lož,“ šomrem sama pre seba. Siahnem si do topu, najprv vyberiem jednu silikónovú vložku a potom druhú. Capnem ich po jednej na barový pult (za triezva by som si netrúfla): „Pravá pravda, ľavá pravda.“ Uškrniem sa. Asi napíšem nejaký traktát s názvom: *Filozofia pušapiiek*. Podnadpis: *Na každé klamstvo dve pravdy*.

Pootočím sa na zadku, na ktorom badať rozchodové stopy sebaľútosti a letných depresií strávených v posteli. Veru, najradšej by som bola teraz vtlačená do matracu, zašpinená od čokolády od úst až po paplón a žialila nad strateným časom. Lenže ja krava som sa musela dať vyvenčiť! Jednou rukou sa hrám s pohárikom a tou druhou si siahnem vzadu pod tričko. Po desiatich sekundách – hrubý odhad – sa mi podarí vyzliecť si podprsenku. Snažila som sa robiť to čo najviac nenápadne. Cítim sa plocho, no skvelo. Som voľná!

Nenápadne a rozšafne hádzem podprsenku i vypchávkou za bar, pristáli na prepravke s prázdnyimi fľašami.

Dočerta! Keď tak premýšľam, je to jedna z mojich najlepších popieračok neexistujúcej gravitácie (na plochú hrud pôsobí všeličo, len gravitácia ju obchádza). Budem ju potrebovať, keďže o tri dni nastupujem do novej práce, ktorá je, pravdupovediac, mojou prvou serióznou robotou po výške. Som učiteľka. Zodpovedná

dospelá osoba. Došľaka. Nechcem byť ešte dospelá. Ale asi sa tomu nevyhnem. Ako v tranze počúvam hlučnú hudbu, kým ma neosloví nejaký mladík so slušne vyzerajúcimi telesnými obrysami.

2. kapitola

„Ako sa máš?“ spýta sa ma.

Mala by som urobiť službu porozchodovej feministkej obci, ktorá trpí alergiou na všetkých chlapov a odvrknúť mu niečo hnusné a poslať ho niekam. No robím zásadnú chybu! Pootočím hlavou, aby som mu pozrela lepšie do očí, no od tolkého zaostrovania v tom chabom svetle ma rozbolí hlava. Túžim zúfalo vedieť, akej farby má zreničky. Tvár mu uchopím do oboch dlaní a pritiahnem si ho bližšie k sebe. Potom mu skloním hlavu smerom k barovému pultu. Rozbúši sa mi srdce. Má ich čokoládovo hnedé. Nie temné a uhrančivé, ale veselé a iskrivé.

Pohľadom opäť sklznem k jeho ústam. Usmieva sa. Veľmi rozkošne. Dotknú sa nám nosy. Takmer ma pobozká. Je cudzí! Hrabe mi? Včas sa spamätám a pustím ho. Tuším som dnes zrelý kandidát na schytenie mononukleózy.

Posuniem sa na klzkej barovej stoličke nabok, aby som sa oddialila od chalana v rifliach a modrom tričku. Keď sa však kľžem, moje nohavice sú zrejme šmykľavejšie, ako som si prvotne myslela. Skoro som sa strepala. Chytá ma včas, predtým ako stihnem spadnúť. Stavia ma na rovné nohy a pevne drží v náručí. Je odo mňa vyšší, a to sa mi neuveriteľne páči. Jednou rukou ma pridrža okolo pásu. Niečo ma tlačí na bruchu. Kriste! Nadržanec!

„To je vrchol!“ vyprsknem. Vystrelím dlaň, že mu jednu strelím, no chalana sa uhne a moja ruka pristane na

tvrdom drevenom pulte. Zaskučím bolesťou. Ruka, ktorou ma držal okolo pása mizne a ja mám pocit, akoby som stratila záchranné koleso.

„Prepáč, prepáč, to som nechcel,“ zakričí. „Na základke som chodil na karate, tak mám skvelé reflexy. Sadni si, prosím ťa,“ prikazuje mi, keď vidí, ako sa motám. Automaticky sa štvierám na stoličku. Opatrne mi chytí zápästie druhej ruky a obzerá si moju dlaň. Napokon ju fúka. A ako zakončenie pobožká. „Daj mi, prosím ťa, trochu ľadu,“ kričí smerom k barmanovi.

„Prečo si mi, preboha, chcela streliť? Bol som príliš drzý? Fakt som nechcel, aby si spadla na zem,“ povedal mi priamo do ucha.

Otrča mi ucho, aby som mu mohla odpovedať: „Tlačil si ma svojím... Je to...“ Chcela som povedať, že nechutné, ale s tým sa veľmi nestotožňujem, tak radšej mlčím.

Oči i ústa má vysmiate ako lečo. Nechápavo naňho pozerám. Zdvíha ľavačku do vzduchu a kýva mi pred očami nejakým predmetom. „Moja peňaženka,“ poznamená a zastrkuje si ju do zadného vrecka.

Prikývnem, snažím sa byť vážna, no o chvíľu sa rozosmejem aj ja. Barman nad nami krúti hlavou, no bez slova položí na pult misku s ľadom. Jeden kúsok vezme môj nečakaný spoločník do prstov a prechádza mi ním po dlani. Ľad sa topí rýchlo a čoskoro cítim dotyk končekov prstov. Prechádza mi pozorne po všetkých čiaramach. Je taký dôkladný. Strhnem sa.

„Je to nepríjemné?“

„Nie, nie. Musím pohľadať kamošku.“ Oddiali sa a starostlivo mi uloží ruku na stehno.

„Aha, aj ja by som mal ísť za kamošmi,“ zvraskne do hlasnej hudby a vzápätí sa opäť ku mne nakloní. „Si to

najkrajšie dievča, aké som kedy videl,“ zašepká mi niekam do vlasov nad uchom. To je to najkrajšie klišé, čo mi kedy nejaký chalan povedal. Timo, s ktorým som chodila päť rokov, mi nikdy nič také nepovedal, no na druhej strane, neplytval chválami môjho výkonu v posteli.

Pripravil ma o panenstvo v rekordnom čase. Náš sex bol vždy veľmi rýchly. Ešte ani nezačal a už skončil. No Timo žiaril zakaždým spokojnosťou a ja som si myslela, že to tak má byť, i napriek tomu, že mňa tento akt s ním nikdy neuspokojoval. Napokon som náš vzťah brala ako samozrejmú a aj všetko, čo k tomu patrilo, respektíve nepatrilo. Aj to, že som musela zaňho dokončiť jeho prácu v kúpeľni zahalená kopcom peny s rukou v rozkroku.

Keď žena chlapa ľúbi, je slepá a okrem toho blbá, podriaďujúca sa, absolútna otrokyňa. Nevyžaduje nič a len spĺňa nároky. Keď teda stretne blbca. Ešteže bol, lepšie povedané stále je, vynikajúci kuchár. Lebo, ak je pravda, že láska ide cez žalúdok, tak v mojom prípade to bola dvojnásobná pravda. Zvyšky, ktoré nosil z drahej reštaurácie, hovorili jasným jazykom. Gastronómia odrazu nezačínala a zároveň nekončila na rodnom Liptove, ale začínala na Liptove a končila pri Timovi.

„Povedal som niečo zlé?“

„No nie... si milý... musím ísť na záchod. Maj sa pekné. Nech sa ti darí, nech už si ktokoľvek.“

„Volám sa...“ začne, no ja sa nezdvorilo zvrtnem a čo najviac vzpriamene kráčam na toalety.

„Je príliš skoro na novú známosť,“ hovorím sama pre seba. A tu sa prejavuje moja povaha. Hneď predpokladám, že so mnou bude chcieť vážny vzťah, hoci sa nepoznáme. Som úplne absurdná. S Timom som bola až

pridlho a príliš som si zvykla, že nie som sama, aj keď... samotu som pri ňom pocítovala až príliš často. Čo si budem klamať. Náš vzťah bol totálne fiasko, ktoré sa zakladalo na tom, že si nás vybrala fľaša vína. A to hovorí za všetko.

Vyťahujem mobil a snažím sa prečítať esemesku: *Išli sme inam, barman mi povedal, že máš tiež zábavku. Ráno sa vidíme, Laura.*

Ach, dočerta, nemienim sama cvakať za taxík. Zúrivo hádzem telefón do tašky a som pevne rozhodnutá prejsť sa po čerstvom vzduchu, dve hodiny si pospať v aute a potom to odšoférovať domov, teda do podnájmu. Načo som preboha pila? Nemyslela som si, že ma Laura nechá v štiche. Stretla som ju krátko po ukončení školy a stala sa mojou záchranou po rozchode s Timom, keďže mi poskytla voľnú izbu v podnájme, v ktorom býva. Ako som sa pred nedávnom dozvedela, tá izba je vraj prekliata. Nikto sa v nej neohriol viac ako pol roka. No uvidíme, čo bude so mnou. Takmer vrazím do stĺpa, na ktorom visia šípky, no práve teraz nik nehrá. Cez terč niekto zavesil moju podprsenku a na jeho okraje prilepil silikónové výplne. Slon s ušami a chobotom. Aké nápadité! Strhávam chobot, uši si z hygienických dôvodov neberiem.

3. kapitola

Vonku prejdem okolo hlučných mladíkov, celkom ľahostajne a vyrovnane, aj keď... moje sebavedomie je niekde v smetiaku. Hodil ho tam Timo. Vlastne, neurobil to naraz, hádzal ho tam postupne a pravidelne. Najviac som sa mu páčila v tme a rozkročená. Inak som mala príliš malé prsia, príliš široký pás, a podobne. Bol kritický aj voči sebe aj okoliu, tak som to brala ako súčasť balíčka. Teraz, keď ma odkopol, mi je, už po dvadsiatypiatykrát počas tejto noci na hovno z toho, že som to neurobila ja... a to oveľa skôr.

Prebehne mnou zima, vonku sa ochladilo a alkohol akosi prestáva účinkovať. Nevadí, v aute sa prikryjem dekou, ktorú mám na zadnom sedadle. Zatiaľ si dávam dole gumičku, aby mi kučeravé vlasy prikryli plecia, nech ma aspoň trochu zohrejú.

Ani moje vlny sa mu nepáčili! Denne som si ich žehlila, aby bol spokojný. Každá žena vraví, že nikdy nepustí, aby sa menila kvôli chlapovi a pritom, ak máme nešťastie na idiotov podobných Timovi, ktorí nás ani len nedokážu uspokojiť v posteli, poddáme sa ich požiadavkám, lebo sa im chceme zapáčiť tak veľmi... Tak veľmi túžime po pochvalnom slove. Tak veľmi ako pes na reťazi po voľnosti. Lenže toto prirovnanie je pritiahnuté za vlasy, pretože... už som dvadsiatyšiestykrát pri tej istej myšlienke... Mala som sa zbaviť tej čudnej reťaze menom Timo a bol by pokoj.

No zmocnil sa ma ako chuť na čokoládovú lávu vy-
lievajúcu sa z koláčikov s malinovým sorbetom, ktoré
mi podával výnimočne na Valentína. Návykovo.

„Máš krásne vlasy.“

Mykne ma. Tuším mi je v päťách chlapec, s ktorým
som hovorila pri bare. „To je veľmi originálny kompli-
ment,“ hovorím ironicky, no v duchu sa teším, že sa mu
páčia práve také, aké sú.

„Tvoja krása je originálna a nepotrebuje vzletné pri-
rovnania.“ Na pleciach mi pristane mikina a jeho ruky.
„Prepáč, je zafajčená, ale verím, že zahreje.“

„Džentlmenov človek nestretáva každý deň.“ Strasiem
zo seba jeho ruky, no oblečenie si pritiahnem bližšie k telu.

„Čo nie je, môže byť.“

„Chystáš sa na edukáciu mužskej populácie v okolí?“
pokračujem v chôdzi.

„To nie, možno by stačilo, keby si sa stretávala len so
mnou.“

„Nemám záujem,“ odsekнем.

„Au, to zaboľelo.“

Mrknem po ňom. Tvári sa, že si vyberá dýku zo srd-
ca. „Si milý, ale...“

„Príliš dotieravý?“

„Nie.“

„Príliš zaniatený?“

„Jednoducho si nehladáм známosť.“ Pri mojom aute
zastávím. „Ďakujem za odprevadenie.“

„Chceš šoférovať?“ spýta sa udivene.

„Nooo... nie hneď, ale...“

„V žiadnom prípade, blázniš? Pila si!“

Zažmurkám. „Ďakujem za inventúru mojej krvi. Som
dospelá žena a okrem iného, sledoval si ma a to sa ne-

patrí.“ Vystrkujem prst a karhám ho ako nezbedného chlapca. Druhou rukou vyberám z bočného vrečka kabelku kľúče a jediným štuknutím otváram auto.

„Pozeranie nie je zakázané.“

„Podľa mňa nebolo potrebné dívať sa na... človeka, keď je v zlom rozpoložení. Viem, že vyzerám ako zúfalka a alkoholička k tomu,“ otváram dvere na strane vodiča.

„To som si nemyslel,“ zaklame.

„Pche,“ odfrknem a hodím na stranu spolujazdca kabelku, „vy chlapi ste hrozní, až príliš si to uľahčujete.“

Chystám sa nasadnúť do auta a jasné, že sa nechystám šoférovať, len chcem sedieť a čakať na prvú električku, zamknutá v aute. Šialene ma bolia nohy a ten chlapec ma až príliš vyvádza z chabej rovnováhy.

„Nerob to, prosím,“ oblapí mi driek, odsunie ma, pribuchne dvere auta a pritisne ma o ne. „Neopúšťaj ma.“

Šokovane sa dívam na jeho pery, ktoré sú až príliš blízko. Od chrbta ho objíma pouličné osvetlenie. Vyzerá ako anjel. Až teraz si uvedomím, aký je mladý. Prvýkrát za celý večer sa zoširoka usmejem. „Tak myslím... azda by som mohla s tebou ešte pobudnúť.“

„Prepáč... ale budem to musieť urobiť. A ak mi budeš chcieť dať facku, opäť sa uhnem, mám dobré reflexy, veď vieš,“ dotýkajú sa nám nosy, keď to hovorí a ja sa stále usmievam ako koza. „Máš tie najrozkošnejšie jamky v lícach.“

„Ty si strašne...“ nestihnem dopovedať, pretože sa na mňa pritisne celým telom. Bozkáva mi najskôr okraje pier, potom prejde do stredu a ten bozk ma zasiahne ako úder bleskom. Som uvoľnená a akoby zhypnotizovaná tými jeho sladkými ústami, ktoré by mohli byť návykové. Nahlas vzdychnem.

Oddiali sa odo mňa. „Nič krajšie som ešte nezažil.“

„Robíš si srandu? Stála som tu ako mŕtvola.“

„Aspoň viem, že nie si žiadna nymfomanka, ktorá sa vrhne na chalana ako lačný sup.“

„Ale čo ak...“ nedokončím.

„Ak čo?“

Odsotím ho a vzápätí schmatnem za tričko, nech ho tentoraz môžem pritlačiť o auto ja. „Čo ak som sa krotila? Ukážem ti, čo dokážem?“ Pricapím sa naňho, dvíham sa na špičky a obtriem sa oňho hrudníkom. Nerob to, nerob to, kričí rozum. Urob to, urob to, kričia roztúžené bradavky. Nie je mi pomoci. Jazyk mu vrazím do úst a mapujem nepoznané územie. Chutí ako žuvačka hubba bubba a kofola v jednom. Netrvá dlho a pridá sa ku mne, tak trochu ma zamrzí, že som ešte stále nacen-ganá a môj dych pripomína putiku, zatiaľ čo jeho je taký nevinný a sladký. Chcem sa odtiahnuť, no zastaví ma. Rukami zachádza pod mikinu a oduševnene ma objíma. Zrejme je na labilné sebaničiace alkoholičky. O ďalších desať sekúnd sa mu hrabem vo vlasoch, zatiaľ čo mi on prechádza bruškami prstov po chrbte.

Obaja nevládzeme dýchať. „Hodíme sa k sebe,“ zašepká.

„Hľadáš niekoho na sex?“ Môj cieľ je jasný. Po sklamaní s Timom nič iné nechcem. Len kvalitný SEX.

„Sex?“ pýta sa prekvapene. „No... Chcel by som ťa lepšie spoznať.“ Jazykom mi prechádza po uchu, keď to hovorí.

„Fyzicky, alebo psychicky?“ nasadím prísny tón skúšajúcej.

„Klamal by som, keby som povedal, že len psychicky. Ale nedá sa odpovedať iba druhou možnosťou.“

„Takže máš o mňa komplexný záujem? Ale ja nič také nehľa...“ nestihnem dopovedať, pretože nás preruší prichádzajúca partia chalanov.

„Hej, Johnno, idete s nami, alebo máte inú zábavu?“

Zahanbene sa od neho odtiahnem. Bujarý smiech skupiny chlapcov je ako oblieatie vedrom ľadovej vody.

„Zostanem s... dámou,“ povie namosúrene chalan, s ktorým som sa práve dobozkávala. Premeriam si partiu, s ktorou prišiel. Zhltnem kefu, ak tí chalani majú viac ako osemnásť.

„Užite si to,“ zakričí jeden z tlupy dvojzmyselne, no kráčajú ďalej a viac sa o nás nestarajú.

„Takže... Johnno?“ ozvem sa, keď chalani konečne zmiznú z dohľadu.

„No, vlastne Jano. Ale väčšina ľudí ma volá Johnno, alebo Johny. A ty sa ako voláš?“

„Hm... no... Jana.“

„Naozaj? To nemôže byť náhoda. Preto by si mala vedieť, že...“ Skloní sa a pobozká mi obočie. „Moja sestra Lucia je vo väzení,“ vyhrkne.

4. kapitola

Strategicky sa k jeho, podľa všetkého, úprimnému prejavu nevyjadrujem. Chcem i nechcem vedieť viac. Tak trochu nerozumiem, prečo to na mňa tak vystrelil. Šibe mu?

„Zabila dvoch ľudí.“

„Prečo mi to hovoríš?“

Z tváre mi odhrňa vlasy. „Myslím, že by si to mala vedieť, keďže si sa práve chystala šoférovať.“

„Nechápem prečo. Za to, že sme sa pred chvíľou... rozprávali?“

„Chceš povedať bozkávali?“

„Nemusím poznať tajomstvá, aby sme mohli...“

„Chcem ti niečo povedať.“

Pokrútim nesúhlasne hlavou.

Úplne ma ignoruje a hovorí si svoje, akoby to musel zo seba dostať von v čo najkratšom čase: „Lucia vyrazila s kamošmi na diskotéku. Bol to jeden z tých večerov, na ktorý by človek chcel zabudnúť, hoci mal byť nezabudnuteľný, ale z celkom iných dôvodov. Keby prebiehal tak, ako bolo v pláne, segre by do ďalšieho dňa vyfučal z hlavy. Teraz sa však nad ňou vznáša ako večný čierny mrak,“ je opretý o auto a ja stojím vedľa neho. „Po ceste domov nedala pozor. Vybehla z vedľajšej uličky na hlavnú. Vrazila s fotrovým terénnym autom do iného auta. Sedel v ňom chlap s malým bábätkom. Obaja zomreli.“

„To je strašné.“

„Mohla by si skončiť podobne a ešte horšie, ak by si si v tvojom stave sadla za volant.“

„Poznáš ma len chvíľku a už ma poučuješ a kritizuješ,“ hnevám sa. Jasné, že má pravdu. Pôsobilo to tak, že chcem naozaj šoférovať, lenže svoju pravdu viem ja a on má tu svoju, ktorú som mu dovolila uvidieť. Všetko ostatné je preňho klamstvo.

„Ak mi teraz povieš niečo v tom zmysle, že to máš domov len kúsok, alebo, že sú nočné cesty prázdne...“ zasekne sa uprostred rodičovsky ladenej kritiky. „Čo je, prečo sa smeješ?“

Odrazu pôsobí, akoby mal prinajmenšom sto rokov. „Pre tvoju informáciu, nechystala som sa šoférovať, ale mala som v pláne pospať si v aute, alebo prinajmenšom prečkať, kým zo mňa vyprchá alkohol, alebo kým pôjde prvá električka, či čokoľvek, čo ma dopraví domov. Mala som čakať tu vonku?“

„Mohla si si objednať taxík.“

„Na taxík momentálne nemám, ale peši to mám asi tak trištvrte hodinu. To by hádam šlo.“

„Asi áno,“ uškrnie sa a odstúpi od auta.

Zamknem ho. Mlčí. Nenavrhne mi, že ma odprevadí? „Tak ahoj.“ S kľúčmi v pravačke prejdem päť krokov cez parkovisko, aby som sa dostala na chodník a hneď mi dôjde, že toto nebude lahodná prechádzka. Nie v týchto topánkach a nie v tomto chladnom septembrovom ráne alebo noci? Uvedomím si, že cez plecيا mám prehodenú jeho mikinu a zastanem. Otáčam sa. Celý čas ma sledoval a stál na rovnakom mieste. Škoda, že nevidím výraz jeho očí, škoda, že... Kráčam späť jeho smerom a pomaly nechávam klízať dolu látku, najprv z jedného ramena a potom z druhého. Chytím ju pred seba a za-

stanem blízko pri ňom. Medzi nami sú len moje ruky, oblečenie a veľká, alebo lepšie povedané obrovská spájajúca túžba. Už mi ani nie je chladno, mám zvláštne absurdné zimomriavky, ako keď v horúcom lete nasadnem do rozpáleného auta.

Vezme mikinu a opäť mi ju obtáča okolo ramien. Prstami prechádza po roztvorenom zipse z oboch strán. Od krku, cez hrudník, zastane pri prsiach, no nedotkne sa ich, iba sa nadýchne viac nahlas. Napokon sa dostane k bežcu a k protilahej strane, ktorá sa doň zasúva. Oba konce oblečenia zovrie medzi ukazovákom a palcom. Celý čas sa mi díva do očí. Celý čas. „Si krásna.“

Opäť sa mi nahrnú slzy do očí. Dojíma ma, že sa mu tak páčim. Privriem viečka, aby som ich zahнала, a keď ich otváram, už som v jeho objatí. Feministická porozchodová obec by nebola nadšená. Teda vôbec!

„Prečo plačeš?“

„Pretože klameš.“ V hlave sa mi vynárajú Timove slová. Plávajú v mojej mysli ako krvilačné žraloky. Odhrýzajú z môjho sebavedomia i teraz a rany sú čoraz hlbšie. Neviem pohnúť rukami, pretože ma Johno uväznil.

Už opäť cítim kofolu a žuvačky, keď mi hovorí blízko pri ústach: „Si prvý človek, ktorému nechcem klamať, a ktorému chcem hovoriť pravdu. Už ma bolí to pretvarovanie.“ Bozkáva ma po tvári. Len ústa vynecháva. „Chcel som ti navrhnúť, že ťa odveziem domov na tvojom aute, ale zdalo sa mi drzé, ponúknuť ti také niečo, keďže sa poznáme tak krátko.“

Usmejem sa. Haló! Vôbec sa nepoznáme! „To auto ani nie je moje. Požičal mi ho strýko, pokým ho nepredá. A ty... ty si prišiel ako?“

„Môj odvoz odišiel pred desiatimi minútami.“

zakázaná príťažlivosť

„Tak... ale... keď ma odvezieš... Síce neviem, kde bývaš, ale ako sa dostaneš odo mňa domov ty?“

„Taxíkom.“

Červenám sa. Namýšľala som si totiž, že bude chcieť zostať u mňa. „Aha.“

„Znieš sklamane.“

„Nie, nie... budem rada, ak to tak urobíme. Nerada by som tu nechávala auto.“

Púšťa ma z náručia a natrča mi ruku, do ktorej mu vkladám kľúče.

5. kapitola

„Si nerád, keď ťa niekto vyrušuje pri šoférovaní. Je to pravda, alebo sranda?“

Zasmeje sa. „Pravda.“

„Asi by som ti mala vrátiť mikinu, alebo...“

„Pozvať ma na pohár žapoblaše?“

„Čítal si Kamoša obra?“

„Nooo, niečo také.“

„Bol si na tom v kine,“ konštatujem. „Bude ti stačiť voda? Iné nemám. Prisťahovala som sa len pred nedávnom.“

„Okej, to stačí.“

Johno je mĺkvy. Predtým, ako vykročíme na schodisko, mi podáva kľúče od auta, ktoré som si od neho zabudla vziať. Až teraz som si uvedomila, aká som pochabá. Práve som si pozvala cudzieho muža, teda lepšie povedané chlapca do bytu, a okrem toho, ten chlapec ma sem dovezol a teraz bude vedieť, kde bývam, takže keď sa z neho vykľuje psychopat, budem sa musieť odsťahovať a moja izbička si obháji svoju povest', aj keď vôbec netuším, čo sa prihodilo ostatným podnájomníkom, a prečo v izbe nevydržali bývať dlhšie ako niekoľko mesiacov.

Po schodoch kráčame vedľa seba. Stopnem ho pred bytom. „Sme tu.“ Odomknem, priložím si prst k ústam a šepkám: „Mám ešte dve spolubývajúce. Netuším, či sú

doma, tak radšej budme ticho. Nechcem ich zobudiť.“ Ale Lauru by som celkom isto mohla, veď ma nechala v bare napospas osudu.

Vyzúvame sa. Kabelku si ukladám do skrinky na topánky. Všimnem si jeho ponožky s rozprávkovým psom Scooby-Doo. Prekvapene vytreštím oči. Čo ak je ešte mladší, ako predpokladám? Možno má aj menej ako osemnásť. Okamžite tú myšlienku hodím za plece. Čo na tom záleží?

Vzpriamim sa, a v tichosti ho vediem pred svoju izbu. Mohli sme ísť do obývačky alebo do kuchyne, ale... potrebujem to. Tak veľmi potrebujem, aby pokračoval v tých krásnych gestách a díval sa na mňa úprimnými hnedými očami. Stojí za mnou. Celkom blízko. Odhrňa mi vlasy z krku a bozkáva ma naň. Vyzerá to tak, že Laure odpustím. Keby bol na jeho mieste Timo, vyzliekol by mi v rýchlosti nohavice i nohavičky a prehľadol by ma. Tak to chcel urobiť pri našom prvom raze. Keby som ho neupozornila, že som panna, bol by neohľaduplný ako pri všetkých súložiach potom.

Lenže Johno sa ma nedotýka, iba ústami. Netlačí sa na mňa. Bozkáva ma jemne a precízne po krku. Dýcham prerývane. Stlačím konečne kľučku a pomaly otváram. Rýchlo by to ani nešlo, pretože dvere sa súchajú o koniec posteľe.

„Tvoja izba je... útulná,“ dostane zo seba.

„Ale takým klaustrofobickým spôsobom,“ dodám chrapľavým hlasom. Až sa čudujem, že ten hlas patrí mne. Túto malú kútiku by nemali ani nazývať izbou, lebo sa sem ledva zmestí posteľ, knižnica nacapená na jednej zo stien a nočný stolík. Možno má práve jej minimalizmus niečo spoločné s jej prekliatím. Na druhej